

Har du hørt havfruerne synge?

Af Lars Ahn Pedersen

"Er det virkelig nødvendigt med håndjernene?" spørger hun.

"Kun hvis du vil herfra i live," siger han.

De er 12 til stede i rummet. Alle er her af årsager, som kun de selv kender. De har fundet vej hertil gennem et sindrigt net af forbindelser, vennetjenester, lukkede internet-fora, krypterede e-mails, midnats-sms'er og indbetalinger på konti i banker, ingen af dem nogensinde har hørt om eller kan finde oplysninger på. Flere af dem har undervejs frygtet, at de har deltaget i en avanceret version af Nigeria-brevene, men nu står de her - i et lokale, der mest af alt minder om en lounge-udgave af et døds-kammer.

Belysningen er afdæmpet og nøje udtænkt, så man kan se den, man snakker med, men også har mulighed for at trække sig tilbage i små, private kroge. Stolene står langs væggene - designet så komfort og funktionalitet går op i en højere enhed. De ville have pyntet i ethvert hjem, hvis ikke det havde været for læderremmene og håndjernene på armlænene.

"Jeg må huske at få navnet på indretningsarkitekten," lyder det fra en mand i et Armani-jakkesæt. Bemærkningen afstedkommer spredt latter, som dog hurtigt dør hen igen. Stemningen er tydeligvis ikke til småsnak. Enkelte går og nipper til de fade med kunstfærdigt udseende tapas, der er stillet frem, mens andre leger nervøst med flaskerne med kildevand.

Alle vender sig, da en dør går op, og to personer klædt helt i hvidt, en mand og en kvinde, kommer ind. De giver tegn til, at folk skal sætte sig i stolene. Alle finder hen til deres plads. Ingen stiller spørgsmål. Udførlige instruktioner om aftenens forløb blev for seks timer siden lagt ud på en hjemmeside, der blev lukket igen efter 10 minutter. Manden og kvinden går rundt til alle og sikrer sig, at de sidder så behageligt som muligt og er spændt ordentligt fast. Derefter låser de håndjernene og forlader lokalet.

De 12 sidder tilbage. Nogle lukker øjnene, andre stirrer ud i luften. Enkelte kigger på hinanden. Så begynder sangen...

Det sidste, Manu hørte, inden de punkterede hans trommehinder, var hans mors gråd. Når han drømmer, er det stadig den lyd, der fremstår klarest. Han hører også andet: Fuglesang, bølgebrus, vinden, gamle popsange, børnelatter... men ingen af dem går igennem på samme måde. Af en eller anden grund kan Manu ikke huske sin mors stemme. Han ser hende for sig i drømmene, ser hendes tårer, hører hendes gråd, ser hende løfte sit hoved, ser hendes triste smil, ser hende åbne munden, og lige før ordene er på vej ud, vågner Manu op til en verden af stilhed.

Han står op kort før daggry, vasker sig, spiser morgenmad og tjekker, at der ikke er kommet yderligere beskeder siden i aftes. Det er der ikke. Bestillingen står ved magt. Han klæder sig på og pakker sit udstyr, inden han forlader hytten. På vej ned til havnen passerer han sin søsters hus. Der er lys i vinduet, så enten er hun allerede ved at gøre klar til at sende børnene i skole, eller også har hans far endnu en gang siddet oppe hele natten.

De to andre er allerede ankommet, da Manu når ned til båden. Han kender lydmanden fra tidligere, men fotografen er helt ny. Han hilser uden at give hånd.

"Er han o.k.?" spørger han lydmanden på tegnsprog.

"Ingen anelse. Har aldrig arbejdet med ham før. Jeg tror, han har betalt for at

komme med på turen," svarer lydmanden tilbage på samme måde. Ingen grund til at afsløre over for fotografen, at Manu også kan mundaflæse.

Manu sukker. Han havde håbet på en let tur. Nu tvivler han på, at de kan være tilbage inden middagstid. Fotografen ser bekymret ud. Han stiller lydmanden et spørgsmål og får tilsyneladende et svar, der beroliger ham.

De går ombord i båden og sejler ud. Solen er først lige ved at stå op i horisonten. Hvis oplysningerne fra Manus kilde holder stik, har de et par timers sejlads foran sig, før de er fremme ved stedet. Lydmanden lægger sig til at sove på dækket, mens fotografen er rastløs og konstant tjekker sit udstyr. Han bider negle, vipper med fødderne, går rundt, sætter sig ned, rejser sig op og går rundt igen. Manu føler en ubændig trang til at smide ham overbord.

Da de er cirka en halv time fra målet, vågner lydmanden og går i gang med sine forberedelser. Han sætter sit udstyr op, foretager lydprøver og justerer på knapperne, før han erklærer sig tilfreds. Fotografen har for længst gjort det samme, men føler alligevel trang til at sikre sig, at alle fem kameraer ombord fungerer.

Manu begynder at kunne ane klippeøen i det fjerne. Han stopper båden og giver signal til de andre om, at de skal gøre sig klar. Lydmanden sætter sig i sin stol og tager høretelefonerne på. Manu sørger for, at han er spændt fast. Han har engang spurgt ham, hvad det er for noget musik, han spiller i dem.

"Wagner," lød svaret. De fleste lyd mænd, Manu har haft ombord, foretrækker hård rock eller heavy metal, som regel Metallica. Manu har aldrig hørt deres musik.

Derefter går han hen til fotografen og gentager proceduren. Manden virker mere rolig nu, som om ventetiden har tappet ham for energi. Manu peger på sine ører.

"Han vil vide, hvad du hører," siger lydmanden til fotografen.

Manden kigger uforstående på dem. Lydmanden ser på Manu og trækker blot på skuldrene. De sejler videre. Båden er stadig et stykke fra øen, da Manu får øje på dem. De er tre, alle hunner. Selv om det er mere end 30 år siden, hans far viste ham de første, bliver han stadig lige betaget, når han ser dem. Han studerer trioens gennem sin kikkert. De er alle i 20'erne, men han vurderer den ene til at være lidt ældre end de to andre. Måske er de fra samme kuld? Ligheden er i hvert fald slående. Som altid prøver han at sætte sig ud over, hvor smukke de er, og hvor meget de ligner mennesker. Han har haft mænd ombord, der er blevet ophidsede ved synet af de nøgne bryster. Det er et af de få tilfælde, hvor han er glad for, at han har mistet hørelsen. Andre føler sig frastødte af halerne, men Manu finder, at en del af skønheden består i måden, hvorpå solen glinser i skællene.

Trioen opfører sig stadig som om, de ikke har opdaget, at båden nærmer sig, men Manu ved, at det blot er skuespil. Hans båd ligner enhver anden turistbåd og er plastret til med farvestrålende logoer. Som regel er det også turister, han har med ombord. Han gør mine til at ville sejle udenom øen, da de begynder at synge. Han kigger over på lydmanden, som er fuldt ud koncentreret om sine knapper og displays, alt imens Wagner brager løs i høretelefonerne. Derefter vender han sig mod fotografen... som på en eller anden måde har fået sine hænder fri og nu er ved at løsne sine spænder.

Manu bander indvendigt. Bebrejder sig selv, at han trods alle faresignalerne ikke tjekkede efter, at manden ikke kunne komme fri. Manu griber fat i en kølle, han har med til den slags situationer og går hen til fotografen, som allerede har det ene ben ud over rælingen. Han griber fat i mandens skulder og vender ham håndfast rundt. Manu bliver altid lige overrasket over det tomme blik i deres øjne, men han ved også af bitter erfaring, at de stadig kan gøre modstand, hvis man prøver at forhindre dem i at følge sangen. Han slår fotografen i gulvet med et enkelt velplaceret slag og giver

ham ét til for en sikkerheds skyld.

Manu sikrer sig, at kameraerne optager, før han vender tilbage til roret. Båden har direkte kurs mod klipperne, hvilket sådan set også var meningen, men det ville være skæbnens ironi, hvis en mand som Manu rent faktisk gik på grund. Han får rettet båden op i noget nær sidste øjeblik, men manøvren er samtidig med til at advare trioen om, at det ikke er en almindelig besætning, der er ombord. Manu lægger sin hånd på lydmandens skulder og peger over på den bevidstløse fotograf. Lydmanden siger et eller andet ord på fire bogstaver. Manu fører sin hånd hen over halsen. Lydmanden nikker og giver ham o.k.-tegnet. Han har fået det, han skal bruge.

Manu kigger over på øen. De sidder der endnu, men den ældste er begyndt at røre nervøst på sig. Hun løfter sit hoved og ser ham direkte ind i øjnene. Manu slår blikket ned og finder sit gevær frem.

Journalisten ser ud som, han skal til at kaste op. Han har tårer i øjnene.

"Åh Gud, hvor er det for nogle mennesker, som gør den slags?" gisper han.

Professoren rækker ham en serviet. Erfaringen har lært hende, at hun skal medbringe den slags.

"Mennesker som du og jeg," siger hun.

Francis betragter dem på afstand. Det er ham, som har ført dem herud i dag. Han er lidt overrasket over journalistens reaktion. På forhånd var han nervøs for, at de ikke ville synes, at der var nok at se. Faktisk er der kun blodet tilbage på stenene. Andre gange har han set både hele og halve kroppe efterladt.

Journalisten er stadig ikke kommet sig. "Jamen, hvordan kan de få sig selv til at gøre det?"

"Af de samme årsager som altid. Penge. Udbud og efterspørgsel. Der findes folk, som er villig til at betale dyrt for den slags, og der findes folk, som ikke har råd til at sige nej," siger professoren.

"Du virker ikke specielt berørt af situationen," siger journalisten. Den professionelle distance, som tillader, at han kan lave historier som denne, er ved at være på plads igen.

Professoren trækker på skuldrene. "Hvis jeg skulle fælde en tåre, hver gang jeg så det her, kunne jeg ikke bestille andet," siger hun.

Journalisten rømmer sig. "Det siges, at jægerne kun ved, hvor de skal søge hen, fordi de får oplysninger fra ansatte på forskningscentrene, der overvåger bestanden".

"Det kan jeg desværre ikke afvise," siger professoren.

"Er det alt, hvad du har at sige til det?"

"Jeg kan kun sige, at vi løbende gennemfører interne undersøgelser, der skal afsløre, om der finder illegale udvekslinger af data sted. Vi fanger en gang imellem nogen, men det har desværre ikke den store effekt," siger hun.

Francis lytter med på interviewet. De virker til at have glemt, han er til stede, eller også går de bare ud fra, at han ikke forstår dem. Han kender flere, som arbejder på det lokale center. Mange af dem tjener lidt ekstra ved at tippe skipperne på turistbådene om, hvor de skal sejle hen. Og hvad så hvis nogle af dem viser sig at bruge oplysningerne til noget andet? Francis kan høre forargelsen i journalistens stemme og har lyst til at svare ham, men han ved også, at manden aldrig vil forstå ham. Han har aldrig prøvet at gå hele dagen og tænke på, hvor det næste måltid skal komme fra. Han har aldrig hørt sine små søskende græde af sult eller oplevet sine forældre ydmyge sig over for fremmede for håndrører. Han har aldrig set resterne af de sømænd, der driver i land, eller rørt ved bidemærkerne i sin fars rådnede kød. Han har

aldrig ligget vågen om natten og spekuleret på, hvad de mon gjorde ved hans mor.

De er på vej væk derfra, da journalisten ser sig tilbage en sidste gang.

"Det undrer mig, at de har taget det hele med. Hvad skal de bruge kødet til?" siger han.

"Jeg bruger al min energi på ikke at tænke på det," siger professoren.

Natalie Murphy stirrer fascineret på væsenet i indhegningen og glemmer næsten helt, hvorfor hun er kommet. Kløerne på forbenene trækker spor i sandet, mens sollyset får musklerne til at træde frem under den gyldne pels på kroppen. Hun lader blikket glide videre op til hovedet med den perfekt holdte fjerpragt, de vagtsomme gule øjne og det skarpe næb, som uden tvivl kan få et bytte fra hinanden på ingen tid.

"Hvor er han smuk," siger hun og vender sig mod Ferrer. "Hvordan forhindrer I ham at flyve væk?"

"Vi klippede hans vinger som spæd," siger Ferrer, og det er alt, hvad der skal til for at bringe hende tilbage til nuet.

De går væk fra griffen og videre ind i parken. Siden hun ankom, har Natalie været vidne til flere vidundere, end de fleste mennesker når at se i løbet af et helt liv. Hun holdt vejret, da hun blev præsenteret for en kentaur og prøvede at holde blikket fra hans lidt for fremtrædende lem. Hun gispede ved synet af sabeltigeren, og hendes hjerne slog kolbøtter, da hun blev ført forbi en flok af den ellers uddøde dodo.

Men hun har også set udstoppede enhjørninger, en trone af elfenben og et trofærum, som fik kvalmen til at stige helt op i hendes hals. Og gennem hele turen er Ferrer ikke veget så meget som en meter fra hende.

Hvis hun ikke hadede ham i forvejen, vidste hun, at hun ville gøre det, da han tog imod hende ved indgangen. Som om tanken om hans arbejdsgiver ikke er nok, er der den skødesløse måde, han bærer sit designer-jakkesæt på - en facon der efterlader indtrykket af, at det var noget, han tilfældigt hev ud af klædeskabet i morges. Læg dertil de manicurerede negle, de håndsyede sko, det glinsende hår, hans insisteren på at bruge hendes efternavn, samt - og det er den detalje, som bringer hendes pis allermost i kog - den diskrete piercing ved øjenbrynet, der lige som skal signalere, at hey-det-kan-godt-være-at-mit-jakkesæt-har-kostet-mere-end-din-månedsløn-men-jeg-har-ikke-solgt-helt-ud-endnu. Det ville i det mindste være til at bære, hvis det ikke var fordi, at de fra i dag af er kolleger.

Natalie har stadig svært ved at fatte, at de lod hende slippe igennem. Hun havde forventet en uendelig række af dybdeborende interviews og personlighedstests, men fik jobbet efter blot tre, skuffende ordinære ansættelsessamtaler. Hun ved, at hun har CV'et og kvalifikationerne til opgaven, men hun ved også, at andre ville have sorteret hende fra allerede inden første runde.

Selv om hun har gjort sit bedste for at se så præsentabel ud som muligt, er der kun så meget, hun kan gøre for at skjule tatoveringerne, det farvede hår og piercingerne (det var som om, noget gik tabt i hende, da hun så Ferrers).

"Tror du ikke, at jeg er for, øh, *outreret* til deres smag?" havde hun spurgt Jasper, da han fortalte hende om planen, mens de lå i sengen.

"Du er tværtimod perfekt," havde han sagt. "Du er det sidste, de forventer, vi vil sende. Netop fordi du er så åbenlys".

Typisk mænd at anvende så omvendt en logik, havde hun tænkt, men nu er hun her, og hendes celle af dyreværnsaktivister har pludselig fået placeret en insider i den mest myteomspundne af alle illegale zoologiske samlinger i verdenen.

Hun smiler ved tanken og bliver endnu en gang bevidst om Ferrers nærhed. Han taler nærmest i ét væk, og det sidste kvarter har hun bare sørget for at komme

med et par strategisk placerede lyde for at give indtryk af, at hun lytter efter.

"-brud på Washington-konventionen. Tværtimod ser vi os som garanten for, at der ikke er flere dyrearter, som uddør. Uden os ville pandaen ikke være andet end et symbol i Verdensnaturfondens logo. Et hedengangent minde om noget, der engang var til. Det ville selvfølgelig ikke være helt upassende i den sammenhæng. Det kunne tilføre deres logo et skær af tragedie og-"

Skinhellige nar. Hun beslutter, at hun har hørt nok.

"Hvornår kan jeg få dem at se?"

Han stopper op, lidt forbløffet, nærmest som om han helt havde glemt, at det var hende, han talte til. Sprækken i facaden er der et enkelt hjerteslag, så er den smilende maske tilbage.

"Et par minutters gang endnu," siger han. "Utålmodig, Murphy?"

"Jeg har ventet hele mit liv på det her," siger hun i fuld overensstemmelse med sandheden. Hun troede, hun var nervøs, da hun stod ved indgangen, men hun må erkende, at knuden i hendes mave ikke skyldes angsten for at blive afsløret, men udsigten til langt om længe at se dem på nært hold.

Ferrer ler, men nu er hun for fokuseret på det forestående møde til, at hun lader sig genere af det. "I marinbiologer er noget for jer selv," siger han. "Jeg så nogle af de andre ansøgere. Et par af dem så virkelig ud som om, de ville trives bedre i saltvand end på land."

Hun skal til at svare, da de drejer om et hjørne, og pludselig står hun foran havet, komplet med sandstrand, bølgeskulp og horisont.

"Hvordan...?" udbryder hun med tanke på, at de befinder sig midt inde i landet.

"Imponerende, ikke sandt? Det, du ser foran dig, Murphy, er i virkeligheden blot et kæmpe bassin fyldt med havvand. Illusionen om havet bevares ved hjælp af snedigt konstrueret spejlsystem, som vi fik en af verdens førende magikere - jeg siger ikke hvem - til at designe," siger Ferrer ikke uden en vis stolthed i stemmen.

Han guider hende hen til en lille badehytte, der viser sig at indeholde en elevator. Det siger noget om Natalies dag, at det er det *mindst* usædvanlige, hun indtil videre har set. Turen ned varer under fem sekunder, og da dørene glider til side, træder hun ud i en kæmpe sal badet i blåt, bølgende lys.

"Det er hernede, du kommer til at tilbringe det meste af din tid, Murphy," siger Ferrer, men hun er næsten holdt op med at lytte. I stedet drages hun mod den enorme glastrude, hvis dimensioner hun knapt nok tør gætte på, eller hvor stort et tryk den skal modstå fra de enorme mængder vand i tanken. For dér, inde bag ruden, ser hun dem for første gang i levende live.

De er to - én af hvert køn - og hun ved, at hun lige nu burde spørge sig selv, hvilke ulovlige metoder der er blevet taget i brug for at fange dem, og hvordan nogen kan tillade sig at holde to så smukke væsener i fangenskab, men lige nu handler alt blot om at nyde øjeblikket og indfange hver en bevægelse på nethinden.

Hun har drømt om denne stund, lige siden hun som lille pige fik læst H.C. Andersens eventyr læst op af sin far, så tegnefilmen sammen med veninderne og som teenager fandt ind i videnskabens verden. Men selv ikke hendes mest rosenrøde fantasier har forberedt hende på, hvor elegante og yndefulde de i virkeligheden er. Hvert et svirp med halen, måden deres hår bølgler på, de små vendinger - alt er en hel, lille balletforestilling i sig selv, og hun har lige sikret sig sæsonkort til første række.

Natalie forsøger at følge dem begge, men hendes opmærksomhed drages mere og mere mod hannen. Hun har set rystede, uskarpe video-optagelser af hunnerne, hun har sågar engang hørt en optagelse af deres sang, men fra nu af hører hun til de få

udvalgte, som har set en han. De er, om muligt, i endnu højere grad end hunnerne spundet af det stof, som myter er lavet af, og viser sig så sjældent for mennesker, at adskillige forskere gennem tiderne har stillet spørgsmålstegn ved, om de overhovedet eksisterer. Natalie har endda læst en artikel i et anerkendt videnskabeligt tidsskrift, hvor forfatteren påstod at kunne føre bevis for, at der var tale om en et-kønnet race, og hun kender også skrønerne om, at hunnerne lader sig befrugte af druknede sømænd.

Men her er han så, og hendes hjerte giver et ekstra hop, da han pludselig vender sig om i vandet og kigger i hendes retning.

Kan han se mig? Han kan se mig!

Hun er helt henne ved glasset nu, så tæt på at hendes ånde dugger det, og alle lyde forsvinder, da han svømmer direkte hen mod hende. Han kommer så nær, at hun kan se, at han ikke er helt ung. Hans stærke, senede krop er dækket af ar, han mangler to fingre på venstre hånd, og halefinnen er flosset. Men det, der fanger hende mest, er hans øjne. Måske er det lyset, der spiller hende et puds, men hun har aldrig forestillet sig, at de ville være så blå. Ikke menneskeøjne-blå, men mørkeblå, dybblå, koboltblå. Som at stirre ned i havets dyb...

"Han kan lide dig, Murphy," siger Ferrer, og hun hopper bogstavelig talt en halv meter op i luften. Han står lige så tæt på hende, som hun er på havmanden. Forskellen er bare, at der ikke er noget glas imellem dem.

Modvilligt lader hun sig føre ud af salen og ned ad en gang. Han viser hende lejligheden med eget bad og køkken - alene badeværelset er større end den lille etværelses, hun lejer lige nu - men mentalt befinder hun sig stadig foran glasruden, og før hun ved af det, står hun pludselig i et helt andet rum. Det er mindre end de øvrige, fyldt med computere, måleudstyr og fladskærme på væggene - så mange at det varer lidt, før det går op for hende, at én af dem ikke er en skærm, men endnu et vindue ud til bassinet. De andre skærme viser forskellige områder af den kunstige, blå verden.

"Dit arbejdsværelse," siger Ferrer.

"Nydeligt," siger hun henkastet, men indvendig er hun ved at boble over af begejstring. Her er udstyr for millioner. Nogle af instrumenterne er så nye, at hun knapt nok aner, hvad de er til for. Ferrer studerer hende med et skævt smil, der burde bekymre hende, men lige nu skal der mere til for at ødelægge hendes humør.

"Ved du, hvorfor du blev udvalgt, Murphy?" siger han.

"Vel sagtens fordi jeg var den bedste," siger hun.

Han nikker. "Også det. Men du havde en ekstra kvalitet, der adskilte dig fra de øvrige kandidater."

"Og det er?" siger hun, mildt irriteret over at hun så let går med på hans spil.

"Du er til salg."

"Hvad for noget?"

"Du hørte mig."

Natalie er målløs. "Prøver du at få mig til at sige op? For det gør jeg ikke. Der skal mere end et røvhul som dig til at få mig væk herfra."

"Det var det, jeg talte om," siger han. "Du vil det her job så meget, Murphy, at du er villig til at gøre alt for at beholde det. Du elsker de væsener derude mere, end du elsker noget menneske. Det var det, vi søgte, og alle vore psykologiske tests understøtter, at du har den rette profil."

"Fuck dig," siger hun og tænker: *Hvilke psykologiske tests? Jeg gennemgik ikke nogle...* før det går op for hende, at de må have skygget hende. Og hvis de har gjort det, ved de så også...?

Ferrer går hen til en af computerne. "Jeg bemærkede, at du til en af ansættelsessamtalerne fortalte, at hvis du fik stillingen, var deres spisevaner noget af

det første, du ville forske i."

"Ja...?" siger hun, forvirret over det pludselige emneskift.

"Lad mig høre din teori."

"Hvad har det med-"

Ferrer kalder et par nye kameravinkler op på skærmene. Et af dem er fra overfladen og viser noget, der ligner et bur, som hænger over vandet. En utydelig, mørk skikkelse kan ses inde bag tremmerne. "Hvis jeg har forstået det ret, arbejder du ud fra en antagelse om, at de ikke kun lever af fisk, men lige som mennesker har brug for en varieret kost. Korrekt, Murphy?"

"Øh, ja." Hun samler sig. "Jeg forsøger at bevise, at de også spiser frugt og grøntsager, og at det er en medvirkende årsag til, at de er en truet art. De udsætter sig for fare ved at nærme sig land, så derfor går de ofte efter mindre både, der transporterer fødevarer mellem øerne."

"Hvad med kød? Spiser de også det?"

"Det er aldrig blevet bevist."

"Man hører ellers historier om halvspiste lig, der driver i land."

Hun ryster på hovedet. "Vandrehistorier. Det er ligesom med hajerne. Begge er blevet ofre for propaganda fabrikeret af fiskeindustrien og krybskytterne, så de har et alibi for deres brutale nedslagtning af..." Hun stopper, inden hun kommer til at afsløre sig selv mere.

Ferrer kigger på hende med et uudgrundeligt blik. "Hvilken passion," siger han. "Hvad siger du til, at vi lader det komme an på en prøve, Murphy?"

"Hvilket?"

"Det er ved at være deres spisetid," siger han.

Oppe på skærmen zoomes der ind på buret. Skikkelsen bliver tydeligere og tydeligere. Først tror hun, der er tale om en kalv eller en gris, men langsomt går det op for hende, at det er en mand. Selv blodet i hans ansigt forhindrer hende ikke i at genkende ham. *Jasper!*

"Vi er ikke naive, Murphy," siger Ferrer, og der er noget forandret over hans tonefald, noget dødt, der får det til at løbe koldt ned ad ryggen på hende. "Min fantasi rækker desværre ikke til at forestille mig, hvordan I egentlig havde regnet med at gennemføre jeres parodi af en aktion, men det kan du måske fortælle mig?"

Hun ved, hun burde gøre et eller andet. Finde noget, hun kan bruge som våben. Yde modstand. Kæmpe for sagen. Kæmpe for *dem*. Men hun kan blot stirre op på skærmen og Jaspers forvredne ansigt. Hun ser, at hans hænder og fødder er bundet sammen.

"I er sindssyge," siger hun og undrer sig over, hvor rolig hendes stemme lyder. Og samtidig er der en stemme inde i hende, som i endnu roligere tonefald forklarer, at hun aldrig kommer til at holde noget pressemøde. At det ikke bliver hende, som afslører, hvad der foregår inde bag disse mure. At Ferrer har ret. At hendes ønske om at komme tæt på disse væsener, at blive lukket ind i deres verden, i sidste ende tæller mere end loyaliteten over for hendes kammerater, og den mand, som hun har sagt *Jeg elsker dig* til, uden at det har betydet andet end ord for hende. Alligevel gør hun et sidste desperat forsøg på at holde fast i den person, hun troede, hun var, selv om hun ved, at hun lige nu ligger åben og dissekeret foran dem på samme måde, som et af hendes elskede væsener en dag vil gøre det på en metalbriks foran hende. "I kan ikke slippe af sted med det her. Før eller siden vil nogen-"

Bunden ryger ud af buret, og Jasper er nede i vandet. Hun kan både se ham på skærmene og ud gennem ruden. De er over ham, før hun kan nå at blinke. Kridhvide tænder glinser i solstrålerne fra oven, mens vandet omkring dem piskes rødt på ingen

tid og tiltrækker endnu flere. Hun har aldrig set så mange samlet på én gang. Og før hun ved af det, er hun begyndt at tage noter og tjekker, at kameraerne får det hele med. Hun føler sig på én gang fascineret og frastødt af synet og ænser ikke engang, at Ferrer klapper hende på skulderen.

"Så fik vi vist opklaret det spørgsmål, Murphy," siger han, og Natalie kan blot kigge ud på resterne og spekulere på, hvad det næste måltid mon skal bestå af.

Tyg og slug.

Det er dit mantra. Det er disse ord, som får dig gennem situationer som denne. Det er dem, der har gjort dig i stand til at spise testikler fra fem forskellige pattedyr, drikke okseurin og flagermusblod, bide i et stykke dampende varm, rå sæl-lever på indlandsisen, gnaske kandiserede insekter i Afrika, hælde rådne æg ned i din hals, samt opdage at scenen med den levende blæksprutte i den koreanske film *Oldboy* kan lade sig gøre.

Det var en af dine kolleger, som fortalte dig om stedet, efter at han vendte hjem fra en forretningsrejse til Japan. Du ved, at han gjorde det bevidst for at appellere til et karaktertræk hos dig, som har opnået legendarisk status i din omgangskreds. Nemlig at intet mad er for ulækkert til, at du ikke vil spise det.

Som teenager vandt du klassens respekt, da du på studieturen til Paris bestilte snegle og frølår på en restaurant, og du husker stadig dine kammeraters vantro reaktion, første gang du fortalte dem om en ny spise, der lige var kommet til landet, kaldet sushi ("Rå fisk? Og tang?! Adr!"). I dag har du besvær med at få dem til at vælge andet, når I går i byen.

Du ser ned på folk, som tager på ferie i udlandet blot for at tilbringe al deres tid ved hotellets pool og spise det samme mad, de kunne have fået derhjemme. Du har tilmed en gang ladet et forhold gå i vasken på den baggrund, fordi hendes nej til at prøve en salat med hakkede vandmænd fik dig til at konkludere, at hun manglede eventyrlyst, og I ikke havde noget til fælles. I dag er du ikke længere så sikker i din sag.

Til gengæld er der ingen tøven, da du træder ind i restauranten. Hvis du ikke vidste bedre, ville du ikke have troet, at dette var andet end et spisested i mellemelejet for turister, som gerne vil smage autentisk, japansk mad, men på den anden side ikke vil betale alt for meget for det. Du bekræfter din bordbestilling hos tjeneren og bliver ført gennem restauranten, som er trekvart fyldt med de førnævnte turister og familier fra den lokale middelklasse. Undervejs får du lige skimtet spisekortet, hvis indhold ikke adskiller sig væsentligt fra det, man kan få på japanske restauranter i Vesten. Men nu er du i Tokyo, og du er ikke rejst over på den anden side af kloden blot for at smage den sædvanlige gang sushi, sashimi og sukiyaki-kombination. Nej, du er ude efter noget helt specielt, og derfor viser tjeneren dig nu ind i et separat lokale, hvor du kan sidde uforstyrret.

Du har lært, at der er retter, som det er bedst ikke at fortælle nogen om. Det gav ikke plusser i karakterbogen hos nogen som helst, da du nævnte, at du havde smagt hvalkød, og det er kun meget få, der ved, at du er til både hund og kat. Men end ikke de vil nogensinde få at vide, hvad du fik serveret i en afsides liggende landsby på Papua Ny Guinea. Det er en hemmelighed, du tager med dig i graven, og selv i dag kan du ikke helt forklare, hvad der fik dig til at gøre det. Til gengæld kan du nu sige til dig selv, at du ved, hvordan menneskekød smager - selv om du ikke helt kan afvise, at du i virkeligheden betalte 500 dollars for en godt kamufleret, stegt pungrotte.

Det står også lysende klart for dig, at det, du får i aften, heller ikke kommer på listen over ekstreme retter, du vil underholde dine venner med ved jeres næste

middagsselskab. Tjeneren præsenterer dig kun for vinkortet, eftersom du allerede for en måned siden ringede og afgav din bestilling. Derfor går der heller ikke mere end et kvarter, før de første retter bliver placeret foran dig på bordet.

Siren sashimi, kalder tjeneren de rå stykker og fortæller samtidig, at du nu ifølge overtroen er godt i gang med at sikre dig evigt liv. Ved første øjekast ligner de enhver anden sashimi-servering, du har fået, men da du tager det første stykke i munden, kan du godt smage, at konsistensen er anderledes end fisk. Men dette er blot forretten. Den virkelige attraktion - den som vakte din kollegas opmærksomhed, og som du har betalt i dyre domme for at få - dukker først op nu.

Tjeneren placerer fadet foran dig uden et ord, og du har et øjeblik, hvor du bilder dig selv ind, at der var et strøg af foragt over hans attitude. Du laver en mental note om at give ham færre drikkepenge, end du havde regnet med. Men selv dette lille fejltrin skal ikke have lov til at spolere din oplevelse, og du retter din fulde opmærksomhed mod maden.

Du har allerede smagt halen. Nu venter den øvre halvdel. Du lukker øjnene og tager det første stykke kød ind i din mund.

Tyg og slug.

Mørket er faldet på, da Manu endelig kommer hjem. Da han tog af sted i morges, havde han planer om at lægge vejen forbi sin søsters hus og hilse på sin far, men dagens begivenheder har udmattet ham i sådan en grad, at han ikke orker.

Det går ham på, at han var nødt til at bruge to skud på at nedlægge hende. Det første skud sårede hende kun, og han måtte vente til, hun kom op for at trække vejret, før han kunne sætte den anden kugle lige mellem øjnene.

Han spekulerer på, om det er de øjne, han vil se, når han lægger i sengen i nat, og om det er de samme billeder, som holder hans far vågen og til sidst fik ham til at gå i land og overlade båden til Manu.

Fotografen viste sig ikke at have musik i sine høretelefoner. Fjolset havde sat sig for, at han ville høre sangen uden filter. Manu fortryder næsten, at han ikke bare lod ham hoppe overbord. Som straf lod han fotografen have besværet med at hive liget op ad vandet og bugsere hende ned i kølerummet. Det var tæt på at være det hele værd at se manden kæmpe mod sine brækfornemmelser.

På vej tilbage blev de mødt af en anden båd, hvis besætningsmedlemmer var af en støbning, der gjorde, at fotografen end ikke overvejede at filme dem. To af dem gik ombord medbringende en stor boks halvt fyldt med knust is. Den var tung, men da de forlod Manus båd, var den endnu tungere. Kaptajnen på den anden båd gav Manu en tyk kuvert retur.

Han satte sine to passagerer af på havnen og brugte resten af eftermiddagen på at rense båden for spor. Fotografen havde set bleg ud og været tavs på hele hjemturen, og Manu prøvede at vurdere, om det var slaget eller noget andet, der lå bag. Han signalerede til lydmanden, at han skulle give besked, hvis der opstod problemer.

Inden Manu går i seng, tjekker han sin mail. Der er kommet endnu en bestilling til i morgen. Han sukker. Det er som om, efterspørgslen er steget kraftigt på det seneste. Han renser sit gevær, før han børster tænder.

Trods forventning om det modsatte kommer søvnen hurtigt til Manu denne nat. I sine drømme ser han uendeligt smukke kvinder, der flyder gennem vandet med sørgmodige øjne, men når de åbner munden, er det sin mors gråd, han hører.

Da sangen er overstået, kommer de to hvidklædte hjælpere ind igen. Efter at have sikret sig, at alles helbredstilstand er tilbage til det normale, takker de for i aften og

tilføjer, at gæsterne er velkomne til at gå ind i natklubben ved siden af, hvor entréen og den første drink er inkluderet i prisen. Ingen tager imod tilbuddet.

Det er først, da de står ude på gaden igen, at det går op for dem, at hele seancen har taget under en halv time.

"I guder! Jeg har det som om, jeg har været væk i flere timer," udbryder manden i Armani-jakkesættet. Ingen svarer ham.

Langsomt går de hver til sit med høflige nik som afsked - nogle alene, andre parvis - men ansigtsudtrykkene afslører, at alle fortsat er i færd med at fordøje aftenens oplevelse. Hviskende brudstykker høres, mens de forsvinder ud i mørket.

"...aldrig oplevet noget lignende..."

"...ikke til at sætte ord på..."

"...var helt væk..."

"...ikke sidste gang..."

"...så smukke. Har du set klippet på YouTube?"

"...forfærdeligt, at nogen kan finde på at jage dem..."

"...når jeg kommer hjem, indbetaler jeg et stort beløb til..."

"Hvornår er næste gang?"



Dette værk er licenseret under en [Creative Commons Navngivelse-Ikke-kommerciel-Ingen bearbejdelser 2.5 Danmark Licens](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/dk/)